

der vender sig mod Underklassen for at værne Overklassen.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann sagde, at jeg bebrejdede ham, at hans Forslag ikke var udtømmende nok. Jo, de er saamænd for min Skyld udtømmende nok, særdeles udtømmende og klarende for Begreberne, ikke blot mine, men ogsaa udenfor Salen. Nej, jeg konstaterede, at det ærede Medlem til Trods for Aars Toldagitation ikke har gjort det ringeste Forsøg paa at føre et Forslag om Told frem her ved denne Lejlighed. Her er Erhvervsproblemet sat under Debat, og det ærede Medlem havde fuld Frihed til at fremføre de Forslag, han naturligvis har tumlet med i 2—3—4, maaske mange flere, Aar, som han har fuldt færdige et eller andet Sted. Han har fuld Frihed til at fremlægge dem og faa afgjort, i hvilken Grad han kan vinde Tilslutning til dem, og dermed faa vist Verden, hvilken betydningsfuld Indsats det konservative Parti vil gøre ikke blot med Ord, men i Handling. Det ærede Medlem har imidlertid ikke benyttet Lejligheden, dette har jeg konstateret. Og det hjælper ikke, at det ærede Medlem her fortaber sig i, hvad der er foregaaet i Udvalget, at det ærede Medlem kører op med, hvorvidt Henvendelser fra Arbejdere og Arbejdsgivere har skullet puttes i Papirkurven eller sættes ind i Betænkningen. Det er ikke Folk ude fra, som har at stille Forslag i Rigsdagen, og det ærede Medlem har for øvrigt ikke gjort disse Forslag til sine. Hvis det ærede Medlem vilde have taget Standpunkt til Tekstilarbejdernes, Skotøjsarbejdernes, Tekstiltfabrikanternes, Skotøjsfabrikanternes Henvendelser, maatte det ærede Medlem have stillet Forslag overensstemmende med disse og derved vise, at de havde hans Sympati, hans Hjerte og det hele. Ellers er det jo Talemaader og intet som helst andet. Men, siger det ærede Medlem, saadant noget kan man ikke gøre straks, saadanne Forslag kan man ikke lave paa 2—3 Dage. Hvem forlanger ogsaa det? Det er over fjorten Dage, siden denne Sag var til første Behandling. Disse fjorten Dage har foreløbig staaet til Raadighed foruden al den Tid, i hvilken det ærede Medlem forud for disse fjorten Dage har talt om Told og altsaa fuldt ud været paa det rene med, hvad der var hans og hans Partis Standpunkt. Bild mig dog ikke ind, at det konservative Parti ikke har kunnet stille et Forslag om Told i Løbet af fjorten Dage efter alt, hvad de har sagt derom! Vi kender alle de vidunderlige Virkninger, et Toldforslag vilde have, naar det var gennemført, og saa

skulde de Herrer ikke være i Stand til i Løbet af fjorten Dage at fremsætte Forslag derom! Nej, det er umuligt, det kan ikke være den sande Forklaring; der maa være en helt anden Forklaring paa, at det konservative Parti ikke gør det, som maa anses for deres Pligt efter al den Tale, de har ført om denne Sag.

Det ærede Medlem mener, at det maa være Tegn paa Driveri eller lignende, naar Regeringen har brugt halvtredie Aar for at naa til det Lovforslag, som foreligger. Deri tager det ærede Medlem fejl. Dette er ikke det første Forslag, som foreligger. Der forelaa flere i forrige Rigsdagssamling, som det ærede Medlem sørgede for at skalpere eller ombringe, og der forelaa et i Sommeren 1924. Der har foreligget adskillige Forslag fra den nuværende Regering til Imødegaaelse af den Krise, vi har levet under, siden vi overtog Regeringen. Vi har altsaa ingenlunde ligget paa den lade Side, som man populært siger. Vi har ved de Lejligheder, hvor det var vor Pligt, stillet Forslag, men det ærede Medlem har ikke efterlignet os i den Henseende. Han har afholdt sig fra at gøre, hvad der maatte være hans Pligt efter alt det, han har sagt, og alt det, som det konservative Parti har haft i Munden, men ikke i Gerningen. Naar jeg ikke har stillet Toldforslag, kan det ingenlunde forundre det ærede Medlem, thi vi har ikke nogen Sinde svoret til Toldpolitikken. Vi har udtalt os om, hvad man kunde tænke sig af praktisk mulige Foranstaltninger paa samme Maade, som Partiet Venstre i Aarene 1922—23 og deromkring foretog de efter deres Mening praktiske Foranstaltninger, som de imidlertid med Tilslutning af det ærede Medlem Hr. Drachmann og hans Meningsfæller igen opgav. Men det ærede Medlem staaar paa et helt andet Standpunkt. Han staaar paa Standpunktet Told som det eneste saliggørende og burde derfor kunne vise os i Gerning, hvorledes denne Told skulde formuleres, hvorledes den skulde virke, hvad Resultatet vilde blive af den. Og det ærede Medlem spørger, om jeg da vilde modtage saadanne Toldforslag. Det ærede Medlem maa komme med dem; og naar jeg har læst dem, skal jeg sige det ærede Medlem, om jeg kan modtage dem eller maa afvise dem. Paa Forhaand kan det ærede Medlem virkelig ikke forlange, at Forslag skal antages, om hvilke man ikke aner det allermindeste. Men det ærede Medlem Hr. Drachmann slap til at sige en Sandhed. Han sagde, at Kærligheden til Told sad i hans Hjerte. Ja, der sidder den godt begravet, det har vi opdaget; og den